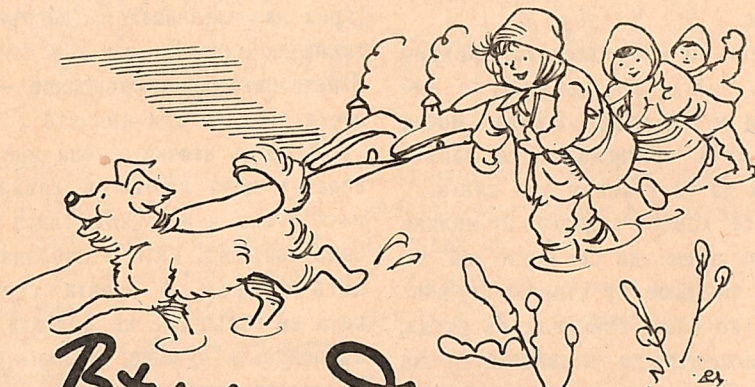

Или тукъ лекъ и младъ
ще хвъркамъ срещу буритѣ,
както орли летятъ
високо подъ лазуритѣ.
И неустрашимъ
ще правя азъ учение:
отъ свода въ прахъ и димъ
ще слизамъ въ нападение.

Ще съмъ пилотъ герой
и гордостъ азъ на взвода си.
Ще браня въ страшень бой
отъ врагове народа си.
— Азъ имамъ синъ пилотъ,
ще казва съ радостъ стария,
той своя младъ животъ
отдава на България!

А. Муратовъ

Върни другари

Слушай, братовчеде Жоро,
вечъ съмъ ученикъ въвъ второ
и свободно вечъ чета
тѣзи книжки за свѣта,
ти които ми изпрати,
че нали си ми ти бати.

Чуй пкъъ ти сега отъ менъ,
какъ живѣемъ всѣки день.

Както знаешъ, нашто село
въвъ балкана се е сврѣло
и училище си нѣма,
но беда не е голѣма:
пакъ сме ние ученици,
весели сме като птици;
до съседно село чакъ
ний вървимъ презъ студъ и снѣгъ.
Сутринъ ставамъ въ ранень часъ
и съсъ Шара тръгвамъ азъ.

Съсъ децата на дружина
правимъ презъ снѣга пѣртина.
Пръвъ предъ всички, то се знай,
Шаро води съ весель лай.
Съ бузи здраво зачервени,
ала винаги засмѣни,
ний пристигаме завчасъ.
Тамъ на първи чинъ съмъ азъ.
А на двора вѣнка Шаро
Тѣка своитѣ другари
А по нѣвга, съ весель лай,
Тѣка: Хайде, Николай!

Тѣй се учимъ, отъ сърдце,
въвъ балканското селце,
всѣки иска да сполучи.
Съсъ добри другари, знай,
весело се тука учи.

Поздравъ! твоятъ Николай.

Лжечаръ Станчевъ